அவன் தன் எஞ்சிய சக்திகளை ஒன்றிணைத்து தன் ஆயுதத்தை இலக்குடன் இணைத்துக்கொண்டான். ஆனால் இப்போதும் அவனைத் துளைத்தன துப்பாக்கிச் சன்னங்கள். ஆனாலும் அவன் விசைவில்லை அழுத்தினான்.

கொழுவி இடுப்புப் பட்டியைக் கட்டினான். அவனது உறுதிபோலவே அந்தச் சுமையும் உறுதியாக அவனைப் பற்றிக்கொண்டது.

பறவைகளின் ராகங்களும், பூச்சிகளின் ரீங்காரமும், விலங்குகளின் இடைவிட்ட உறுமலும் காட்டுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுதில் அந்தப் போராளிகளின் தழுவல்களின் பின்னால் கையசைப்புடன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். சிற்றம்பலம் தன் இயலாத காலால் இழுத்திழுத்து நடந்துகொண்டிருந்தான். அவன் நடந்துகொண்டிருந்தது அவனது கால்களாலல்ல. மனவலிமையால்தான். ஏனென்றால் அவன் கடக்கப் போவது நாலைந்து கி.மீ. தூரமல்ல. நூற்றிப்பத்து கி. மீ. களையும் தாண்டிய தூரம்

உடலை உட்புகுத்த முடியாத இறுசல் பற்றைகளுக்குள்ளால் தோளில் தாங்கிய அந்தப் பாரச்சுமையுடன் கைகளாலும் கால்களாலும் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். நான்கைந்து நாள் தொடர்ச்சியான பயணம். ஓய்வென்பது உணவுண்ணும் போது மட்டுந்தான். நித்திரையைக் கண்டு நீண்ட நேரமானதால் கண்கள் சிவந்துபோக அந்த சுட்டெரிக்கும் வெய்யிலுக்குள்ளால் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். வியர்வை ஆடையில் தங்க இடமில்லாமல் ஆடையிலிருந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது.

இத்தனை துயர்களுக்குள்ளாலும் தன் தோழர்களுடன் நடந்துகொண்டிருந்த சிற்றம்பலம், இடையில் பாரத்தின் சுமையும் உடலின் வேதனையும் தாக்க அவனது கரங்கள் நிலத்தைத்தொட்டு விட்டன. அவன் எழ முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் — ஆனால் அது அவனால் முடியவில்லை. "கையை குடுங்கோடா மச்சான் என்னால எழும்பேலாமக் கிடக்கு" என்றவன் தோழர்களின் உதவியுடன் மெல்ல எழுந்து ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்தெடுத்து வைத்தான். உடலால் வழிந்த வியர்வையும் கண்களால் வழிந்த நீரும் அவன் போகும் வழியின் தடங்களாகக் கிடந்தது.

தாகத்தால் வரண்ட நா தண்ணி கேட்க அவனையறியாமலே அவனது கைகள் இடுப்பிலிருந்த தண்ணீர்க்கானைத் தடவியது ஆனால் தண்ணீர் முடிந்து நீண்டநேரமாகி விட்டதை அவன் உணர்ந்துகொண்டு மௌனமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

"இலக்குக்கு கிட்ட வந்திட்டம் மச்சான்" அந்தக்குரலினால் காய்ந்து வரண்டு போயிருந்த முகங்களில் இனம் புரியாத புத்துணர்ச்சி: நீண்ட பயணத்தின் முடிவில் கிடைக்கப்போகும் அந்த வெற்றிச்செய்தி.

சீனன்குடா விமானத்தளத்தின் எல்லை. எல்லோரும் ஒன்றுகூடி திட்டத்தை மீள் நினைவு படுத்திக்கொண்டு தாக்குதலுக்காய் நகர்ந்தார்கள். அரண்களை உடைத்தபடி கரும்புலி வேங்கைகள் ஆவேசத்துடன் உட்புகுந்தார்கள் அவர்கள் ஓடிச்செல்ல முயற்சித்தாலும் உடலின் களைப்பு அவர்களைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் கண்களுக்குத் தெரிந்த விமானம் நோக்கி ஓடினார்கள். சிற்றம்பலம் தன் கல்களை மடித்து நிலத்தில் நிலையெடுத்து தோளில் லோவை வைத்து இலக்கை தன் ஆயுதத்தின் குறிகாட்டியுடன் இணைத்துக்கொண்டான். அவன் சுடுவதற்குத் தயாரானான். ஆனால் அதற்குள் எதிரியின் துப்பாக்கி ரவை அவன் உடலைத் தாக்க அந்த மண் சிவத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவன் மீண்டும் தன் எஞ்சிய சக்திகளை ஒன்றிணைத்து தன் ஆயுதத்தை இலக்குடன் இணைத்துக்கொண்டான். ஆனால் இப்போதும் அவனைத் துளைத்தன துப்பாக்கிச்சன்னங்கள். ஆனாலும் அவன் விசைவில்லை அழுத்தினான். அவன் கைகள் சோர்ந்தன. தன் உடல் இயக்கமற்றுப் போவதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான்.

மெல்லச் சரிந்த அவனை அணைத்துத் தூக்க தோழர்கள் நெருங்கினார்கள். அவன் கைகளால் அவர்களை நெருங்கவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது மார்பில் இருந்த வெடிமருந்துப் பொதியின் விசைவில்லை அழுத்தினான் அவனது நெஞ்சிலிருந்து வெளிப்பிளப்புடன் கூடிய அதிர்வு அவன் தன் தோழர்களை விட்டுப்பிரிந்துவிட்டான்.

"வெள்ளம் வந்தா அணையை வெள்ளம் வாற இடத்திலதான் கட்ட வேணும். வீட்டைச் சுத்திக் கட்டக்கூடாது" இது அவனது வார்த்தைகளல்ல, வாதங்களல்ல. இதுவே அவனது வாழ்க்கை ஏனெனில் அந்த வருடத்தின் முதல் மாதத்தில் தன் தாயை இழந்து அந்தச் சோகம் மறையுமுன் மாசியில் தந்தையை இழந்த பின்னும் அடுத்து வந்த 25 நாட்களுக்குள் அவனால் அதைச் செய்ய முடிந்ததென்றால் அவன் உச்சரித்தவை வெறும் வார்த்தைகளோ வாதங்களோ அல்லவே!

o

(05 ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

புலிகளின்...

முழு அளவிலான போரின் விரிவாக்கமாக புலிகள் ஓயாத அலைகள் - 03 மீட்புச்சமரை நடத்தியபோது ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் படைவலு சிதைவடைந்தது. இராணுவ அணியில் பெரும் வீழ்ச்சியேற்பட்டதோடு படைத்துருப்பினர்கள் தாக்கும் மனநிலை இழந்தவர்களானார்கள். படைத்தலைமையால் ஒரு தாக்குபலத்தைக்கொண்ட அணியாக அவற்றை மீளொழுங்குபடுத்த முடியாமலேயே இருந்தது. புலிகளால் மீட்கப்பட்ட பரந்துபட்ட நிலப்பரப்பை மீளக் கைப்பற்றும் முயற்சியிற்கூட படைத்தரப்பால் ஈடுபட முடியவில்லை. பின், தென்மராட்சியில் ஒரு புறப்படு தளப்பிரதேசத்தை புலிகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதோடு நிறுத்தப்பட்ட ஓயாத அலைகள் - 03ஆன முடிவுநாளிலிருந்து ஐந்து மாதகாலமாக தமது திரட்டக்கூடிய படைவலுவைக்கொண்டு. புதிய ஆயுத பலத்தோடுசெய்த பல இராணுவ நடவடிக்கைகளையும் இராணுவத்தால் அத்தளப்பகுதியை மீளக்கைப்பற்ற முடியாமல் போனது. அவையெல்லாமே இலக்கில் வெற்றியிட்ட முடியாத நடவடிக்கைகளாகவே முடிவடைந்தன. யாழ்ப்பாணத்தின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு உடனடி அச்சுறுத்தலான புலிகளின் இத்தளப்பகுதியை இல்லாமற்செய்வதற்கான அந்நடவடிக்கைகள் வெற்றியடையாததோடு பெரும் ஆளணி இழப்பையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆனால், தமது பலவீனத்தை நிரப்பிட்டிருக்கு புலிகளின் ஒருதலைப்பட்சமான யுத்தநிறுத்த அறிவிப்பை சாதகமாக்க தனது இலக்கில் வெற்றியீட்ட இராணுவம் முடிவுசெய்தது.

ஓயாத அலைகள் - 03 ஐத் தொடர்ந்த காலப்பகுதியில் இராணுவத்தில் புலிகளே தொடர்ந்தும் முன்னேறும் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பையும், வலுவையும் கொண்டிருந்தனர். அரச படைகளோ முற்றுமுழுதாகவே ஒரு தற்காப்பு நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தன. தாக்குதல் அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ள வேண்டியவர்களாக படைத்தரப்பே இருந்தது. வடக்கில் இராணுவத்தின் அனைத்து நிலைகளும் தாக்குதல் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருந்தன. எனவே, இராணுவம் தனது வலுவை, தாக்குதலுக்கு முகம் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் தற்காப்புச் சமரில் பயன்படுத்தவேண்டியதாய் இருந்தது. அதிலும் குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணம் புலிகளின் அரசியல் இராணுவ இலக்காக இருக்கும் என்பதாலும், புலிகளின் யுத்த வியூகத்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் இராணுவ நிலைகளே பெருமளவு தாக்குதல் அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது என இராணுவம் விளங்கியிருந்தது.

அரியாலை, கொழும்புத்துறை, கோப்பாய், கனகம்புளியடி, புத்தூர், சாவகச்சேரி மற்றும் கிளாலி, எழுதுமட்டுவாள், நாகர்கோவில் என்பவற்றுடன் யாழ்ப்பாணத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்கள் என்பனவும் புலிகளின் முன்னேற்றம் அமைவதற்கான வாய்ப்புள்ளதாக படைத்தரப்பு உறுதி செய்திருந்தது. எனவே தனது சொற்ப படைவலுவையும் நீண்ட பரந்த பிரதேசத்தில் செறிவற்றவாறு துண்டாடப்பட்டதாக நிலைகொள்ள வைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் படைத்தரப்பிற்கு இருந்தது இருக்கும் படைவலுவை ஒருங்கிணைக்க முடியாதவாறு புலிகளின் தாக்குதல் அச்சுறுத்தல் சிங்களப் படையை முடக்கிவைத்திருந்தது; ஆனால், புலிகள் ஒருதலைப்பட்சமாக யுத்தநிறுத்தத்தை கடைப்பிடிக்கப்போவதாக அறிவித்ததும் இராணுவத்திற்கிருந்த தாக்குதல் அச்சுறுத்தல் நிச்சயப்படுத்தப்பட்டவகையில் இல்லாது போய்விற்று. இதனை வாய்ப்பாக பயன்படுத்தி, படைவலுவை ஒருங்கிணைத்து முன்னேற்ற நடவடிக்கையில் ஈடுபடத் தொடங்கியது அரச படைத்தரப்பு.

அரசின் கீழ்த்தரமான நாகரீகமற்ற இராணுவத் தந்திரத்தினால் புலிகள் தமது அனைத்து பகுதிகளிலும் தாக்குதல் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகவேண்டிய நேர் எதிர்மாறான புதிய சூழல் தோன்றியது. புலிகளால் முறியடிப்பிற்கான ஒரு படை ஒருங்கிணைப்பை செய்யவோ, பிறிதொரு களமுனையைத் திறந்து சிங்களப் படையை திணறடிக்கவோ முடியாத சூழலில். இராணுவத்தின் யாழ்ப்பாண ஆக்கிரமிப்பு நிலைகொள்ளலுக்கு அச்சுறுத்தலாக புலிகளால் தென்மராட்சிப் பகுதியில் தக்கவைக்கப்பட்டிருந்த புறப்படு தளம் மீது இராணுவம் படை நடவடிக்கையை செய்யத் தொடங்கியது இத்தகைய நயவஞ்சகமான தந்திரத்தால் புலிகள் கைதடி, நாவற்குழி, தனங்கிளப்பு பிரதேசத்தில் இருந்து ஒரு தந்திரோபாய படை பின்வாங்கலை செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

நாகரீகமற்ற அரசு இச்செயல் மூலம் யாழ்ப்பாண ஆக்கிரமிப்பிற்கான அச்சுறுத்தலை தவிர்க்கவும், சிதைக்கப்பட்ட படைத்துருப்புக்களின் மனோதிடத்தை மேம்படுத்தவும், சிங்கள தேசத்தில் தனது இராணுவம் இப்பொழுதும் வலிமையுடன் இருப்பதாக காட்டவும், சர்வதேசத்திற்கு தான் இராணுவ சமநிலையில் தனக்குரிய பலத்தை இழந்துவிடவில்லை என்ற தோற்றப்பாட்டை உருவாக்கவும் இதனைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது.

எமது நல்லெண்ண சமிக்ஞைகள் யுக்தவாதிகளால் எவ்வாறு கையாளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அனைத்துத்தரப்பும் இதிலிருந்துதான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சமாதானம் பற்றிய பேச்சுக்கள் சந்திரிகா அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு சாணக்கிய மொழிவிரிப்பாகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதையும் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பௌத்தசிங்கள பேரினவாத கோட்பாட்டு அடிப்படையிலான இத்தகைய குருட்டுத்தனமான அணுகுமுறைச் சிந்தனையிலிருந்து சிங்கள அரசு மாறிவிடப்போவதில்லை என்பதை சர்வதேச சமூகத்திற்கு அது மீண்டும் வலுவாக மெய்ப்பித்திருக்கிறது. ஸ்ரீலங்கா அரசு புலிகள் பற்றியும், சுதந்திரப்போராட்டம் பற்றியும் தனது வலுவான பிரச்சார முனைப்புக்களால் சாதித்துவந்த பொய்மையையும், தமிழர் மீதான இராணுவ மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதையே இனப்பிரச்சனைத் தீர்வாக எண்ணும் சிங்கள அரசினது எண்ணப்போக்கின் மெய்மையையும் சர்வதேச சமூகத்திற்கு கோலுரித்துக்காட்ட செலுத்தப்படவேண்டிய விலையாகவே இந்தப் படைப்பின்வாங்கல் அமைந்துபோயிற்று.

o

கரும்புலி மேஜர் சிற்றம்பலம்

போராளியின் குருதிச்சுவடுகள்

கரும்புலி

மேஜர் சிற்றம்பலம் / குமார்

இராஜேந்திரம் சதயகுமார்

சுதுமலை, யாழ்ப்பாணம்.

பிறப்பு 1974 / 07 / 23

இயக்கத்தில் 1991 / 05 / 23

வீரச்சாவு 1997 / 05 / 03

சகோதரர்கள் ஒரு அக்காவும் ஒரு அண்ணனும் இரு தம்பிகளும்

பங்கு பற்றிய தாக்குதல்கள்

(1 சுழல்காற்று இராணுவ நடவடிக்கை மீதான எதிர்த் தாக்குதல்

2) சினன்குடா விமானத்தளம் மீதான கரும்புலித்தாக்குதல்

என்றைக்குமே வேகமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த முகாம் இன்றும் அதுபோலவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலைநகரில் எங்கள் உயிர்களைக் கொடுத்துச் செய்து முடிக்கப் போகும் அந்தத் தாக்குதலுக்காய் அவர்கள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் முன் எழுந்திருந்த எண்ணங்களெல்லாம் சிற்றம்பலம் பற்றியதாகத்தானிருந்தது. இந்தத் தாக்குதலை சிற்றம்பலம் என்னென்று செய்துமுடிக்கப்போகிறான்? இந்த நீண்ட நடைப் பயணத்தை அவன் எப்படி நடந்து கடக்கப் போகின்றான்? ஏற்கனவே விழுப்புண்பட்டு சிறு எலும்புத்துண்டு அகற்றப்பட்ட காலொன்று அதற்கு மேலாய் அவனைச் சுமக்கக்கூடிய பாரம் கொண்ட பொதி அவன் சுமப்பதற்காய் காத்திருக்கிறது. இத்தனையும் சுமந்து கொண்டு இவனால் இதைச் செய்துவிட முடியுமா? என்ற வினாக்கள் அங்கிருந்த போராளிகளின் மனதைக் குடைந்துகொண்டிருந்தது.

ஆனால் இந்தத் தாக்குதலுக்காய் தூக்கம் தொலைந்துபோய்ப் பல இரவுகளைச் சுமந்திருந்த சிற்றம்பலம் உற்சாகமாய் இறுதிநேர அலுவல்களில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் சுமந்தது இரவுகளை மட்டுமல்ல அவனது வாழ்க்கையே சுமைகள் நிறைந்ததுதான்.

சின்ன வயதிலேயே தந்தையின் உழைப்பு முடங்கிப்போக குடும்பத்தின் சுமையை தாஸனே அவன் தான் சிற்றம்பலம், தாங்கவேண்டியதாயிற்று. அவனது எதிர்கால வாழ்க்கைக்காக பள்ளிசெல்லுகின்ற வயது அப்போது. அந்த வயதில் அதை விட்டுவிட்டால் அவனது எதிர்காலம்? அதனால்தான் அவள் அதைச் சொல்ல வேண்டி வந்தது. "தம்பி நீ வேலைக்கு போக வேண்டாமடா. பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போ. நான் ஏதும் சின்ன வேலையெண்டாலும் செய்து சாப்பாடு போடுறன்" அம்மா சொல்லிமுடித்து விட்டு அவனைப் பார்ப்பதற்குள் அவன் போய் விடுவான்.

காலையில் மாமாவின் "சயிக்கிள்" கடையில் நிற்கும் அவன் அவசர அவசரமாய்ப் பள்ளிக்கூடம் போய், பின் மீண்டும் சயிக்கிள் கடையில், தோட்டத்தில் எனறவாறாய் நிற்காமல் சுற்றும் பூமிபோல சுழன்றுகொண்டிருந்தான். அவன் அடிபட்டிருந்தும் அவனது முயற்சிக்கு மேலால் வந்து நிற்கும், குடும்பத்தின் செலவினங்கள்.

இனி அந்த முடிவைத் தவிர வேறுதெரிவுகள் அவனுக்கில்லை. நிகழ்கால வாழ்க்கைக்காய் அவனது எதிர்கால வாழ்க்கையை இழக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். தாஸன் இப்பொழுது மாணவனல்ல; பள்ளிப் பருவத்தில் குடும்பச் சுமை தாங்கிய உழைப்பாளி.

எரிபொருளில் இயங்கும் வாகனம்போல அவனது உழைப்பில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது அந்தக் குடும்பம். தாஸன் வியர்வையையும் தாயின் கண்ணீரையுமே தாம் உண்ணுவதாய் எண்ணியது அவனது உறவுகள்.

இத்தனை கடினங்களையும் அவன் தாங்கியது அவனது ஒரேயொரு அக்காவிற்காகவும் தம்பிமாரஞக்காகவும் தான். காலையிலிருந்து மாலை படியும்வரை அங்கொருவேலை இங்கொரு வேலையென ஓடி ஓடி உழைத்து, இளைக்க இளைக்க கையில காசுடன் வந்துநிற்கும் அவனது களைப்பு, தன் உறவுகளோடு சேர்ந்து உணவுண்ணும் போது மறைந்துபோகும். அந்த மன ஆறுதலுடன் தான் அவனது இரவுத் தூக்கம் கழியும்.

அன்றும் அக்காவுடன் கடைக்குச் சென்றுவிட்டு திரும்புகையில புடவைக் கடை ஒன்றின் முன அக்கா நின்றுவிட்டாள. அவளுக்குப்பிடித்த சட்டையொன்றைக் கண்வெட்டாமல் அவள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் தாஸன். தன் அருகில் வந்தவனின காலடி ஓசையைக் காணாது திரும்பியபோது, கடைக்காரன் சட்டையின் விலையைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான. ஆனால் அவனது உழைப்பிற்கு அது பொருத்தமானதல்ல நிறைவேற்ற முடியாத அக்காவின் ஆசையை எண்ணி அவனது உள்ளம் ஏங்கியது. ஒரு மலையின் உச்சியிலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரியாத அருவி ஒன்று கசிவதுபோல அவனது விழிகள் மெலலக் கசிய, அதைக்கண்டோ என்னவோ அவள் சட்டையைப் பார்க்காதவள் போல தொடர்ந்தும் நடந்தாள்.

தாஸன் தன் அக்கா மீது அளவற்ற பாசம் வைத்திருந்தாலும் அவனது மனம் யாருக்காகவும் இளகும். சிங்கள இராணுவத்தின் கண்ணிவெடியில் சிக்கி காலொன்றை இழந்த பின் அவள் அணிந்திருந்தது, செயற்கைக்கால். தனது சொந்தங்களுக்குள் அவளும் அடங்குகிறாள். அவன் கண்களுக்கு அவள் தென்படும்போதெல்லாம அவள் அணிந்திருந்த செயற்கைக்காலபாதம் அவளிற்குப் பொருத்தமற்று இருப்பதை அவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. நலல பாதம் அணிய வேண்டும் என்ற அவளின் ஆசையை உணர்ந்து கொண்டு அதற்காகப் பணம் சேர்க்க, அதிகாலையிலெழுந்து யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வடமராட்சி வரை துவிச்சக்கரவண்டியில் பயணம் செய்து தினசரிப் பத்திரிகை கொடுத்து உழைத்த அவனின் மனதின் மென்மையை அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியோருக்குத் தெரியும்.

- புரட்சிபாறன் -

இவ்வாறு, தான் குடும்பத்தின் மீதும் உறவுகள் மீதும் வைத்திருந்த பாசத்தைப் பாசறையில் தன் தோழர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு மௌனமாகவிருந்தான். "மச்சான் குடும்பம், சொந்தமெண்டு உருகிவளியிறாய், பேந்தேன் வீட்டை விட்டிட்டு இயக்கத்துக்கு வந்தனி, பேசாம அங்கையே இருந்திருக்கலாந்தானே?" அந்த வினாவின் பின் நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு அவன் உறுதியாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகளில் எவ்வளவு அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன.

"மச்சான் நான் அக்காவிலையும் எங்கட வீட்டுக்காறரிலையும், எல்லாரிலையும் பாசமாத்தானிருந்சனான். இப்பவும் அதைவிட மேலாப் பாசம் வச்சிருக்கிறன். ஆனா ஒண்டு சொல்லுறன் வெள்ளம் வருகுதெண்டா அணைகட்ட வேணுமெண்டு எல்லாருக்கும் தெரியும். அணையை வெள்ளம்வாற இடத்தில்தான் கட்ட வேணும். வீட்டைச் சுத்திக் கட்டக் கூடாது. எங்கடையாக்கள் இப்பவும் வீட்டைச் சுத்தித்தான் அணைகட்டிக்கொண்டிருக்கினம்."

அந்த வார்த்தைகளின் கனதியின் பின் தோழர்களால் பேசமுடியவில்லை. அவனது அர்த்தம் பொதிந்த வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொண்டதால் அவர்கள் மௌனித்துப் போனார்கள். அவனது உள்ளத்து உறுதியும் வார்த்தைகளின் தெளிவும் அவர்களை அதிசயிக்கவைத்தது.

ஆனாலும் மற்றவர்கள் வாழ்க்கைக்காக ஏங்கும்போது தன்னை இழந்து - வருந்தி அவர்களின் மகிழ்வில் மனநிறைவடையும் அவனது இயல்பு இன்னமும் மாறாமலிருந்தது.

பயிர்சிப் போராளிகளுக்கு தாயாக தந்தையாக சிற்றம்பலம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். பகல் முழுதும் பெற்ற கடின பயிற்சியின் விளைவாய் போராளிகள் உறக்கத்திற்குச் சென்றுவிடுவார்கள். சிற்றம்பலத்தின் படுக்கை வெறுமையாக இருக்கும் காய்ச்சலினால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் போராளிகளைத் தன் மடியில் வைத்து உணவூட்டிக் கொண்டிருப்பான் சிற்றம்பலம். அவர்கள் தூங்காவிட்டால் சிற்றம்பலத்தின் படுக்கை அன்று வெறுமையுடனேயே கழியும்.

இப்படி அவன் எத்தனை மென்மையாயினும், அவனது இலட்சிய உறுதி உருக்குப் போன்று கடினமானதாகவேயிருந்தது.

சேந்தாங்குளப்பகுதியில் சிங்கள இராணுவத்தின் சுழல்காற்று இராணுவ நடவடிக்கைக்கெதிராய் விடுதலைப் புலிகள் சுழன்று சுழன்று பதிலடித்தாக்குதல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒருவனாய் சிற்றம்பலமும் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்க, துப்பாக்கி ரவையொன்று அவனது காலைத் துளைத்துச் சென்றது. அவனது காலிலிருந்து வழிந்த குருதியுடன் எலும்பின் சிதைந்த துகள்களும் கலந்திருந்தன.

சிற்றம்பலத்தால் இனிச் சண்டை செய்ய முடியாது; அவனால் இனி பயிற்சிகள் செய்ய முடியாது; என்று தான எல்லோரும் எண்ணினார்கள். ஆனால் ஒன்றுக்கொன்று சமனில்லாது நிற்கும் அந்தக் கால்களாலேயே தன்னால் இயன்றதைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டுமென்று அவன் முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தான். காயமடைந்த காலிற்கு மட்டை கட்டிய நிலையில் மருத்துவ விடுதியில் சிற்றம்பலம் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருக்க, காயம் மாறிய நிலையில இருந்த போராளிகளைக் கூட்டிச்செல்ல வாகனம வந்திருந்தது காயம் மாறிய போராளிகள் உற்சாகத்துடன் செல்ல அவர்களை வழியனுப்பிய மருத்துவ விடுதிப் பொறுப்பாளர், சிற்றம்பலத்திற்கு ஆறுதல் சொல்ல வந்தபோது அவனைக் காணவில்லை. முகாமின் சகல இடத்திலும் தேடுதல் நடத்தியாகிவிட்டது சிற்றம்பலம் எங்கே போயிருப்பான் என்பதை இப்பொழுது அவரால் விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. மட்டை கட்டி ஆறாதிருக்கும் காயத்துடன் அவன் சமர்முனைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். பின்னர் அவனைத் தேடிப்பிடித்து சண்டைக்குப் போகாமல மறிக்க அவனுடன் பெரும் போராட்டமொன்றே நடத்த வேண்டியதாயிற்று.

அவனது இலட்சியப் பற்றும் தேசத்தின் மீது கொண்ட உறுதியையும் அவனது செயல்கள் சொல்லி நின்றன. அந்த உறுதியுடன்தான் அவன் கரும்புலிகள் அணியில இணைந்து கொண்டான.

சாதாரண மனிதன் கூட கடினப்பட்டு எடுக்கும் அந்தப் பயிற்சியை சிற்றம்பலம் தன் உடல் வலிமையாலல்ல, மனவலிமையால் தான் எடுத்தான். அவனது அந்த முயற்சியின் இறுதியில், அவனது மூன்று வருட கடின உழைப்பின் விளைவைக் காட்ட அவனன்று உற்சாகமாய் இயங்கிககொண்டிருந்தான்.

ஆனால் எல்லோர் முகத்திலும் கவலைக் குறிகள்; கண்ணீர்க் கோடுகள்; அந்த இரவுப் பொழுதின் மௌனத்திலும் யாருக்கும் கேட்காத சிலவேச சின்ன முனகல்கள். எல்லாமே சிற்றம்பலம் பிரிந்துவிடப் போகிறான் என்பதனால்தான். என்றைக்குமே மற்றவர்களுக்காக வாழப் பழகிப் போனவன்; இன்றைய கையசைப்பின் பின் நாளைய வரலாறாகப் போகும் அவனை எண்ணி அவர்கள் விக்கித்துப்போய் நிற்க, அவனோ தோளில் பாரச் சுமையை தாங்க, மெலலக்குனிந்து தோளில்

(09ம் பக்கம் பார்க்க)